

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Hlista & Pril, v. o. s.**, IČO: 29059054
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1
insolvenční správce dlužníka J. H.
bytem K.

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti této osoby zúčastněné na řízení:

TP Insolvence, v. o. s., IČO: 03296636
se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10
insolvenční správce dlužnice Ing. V. H.
bytem K.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2025, č. j. MHMP 389467/2025

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23. 4. 2025, č. j. MHMP 389467/2025 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1 ze dne 13. 1. 2025, č. j. UMČP1 011957/2025 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu (dále jen „s. ř.“) zamítl odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení a potvrdil usnesení Úřadu městské části Praha 1 ze dne 13. 1. 2025, č. j. UMČP1 011957/2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Úřad městské části Praha 1 podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. zastavil řízení ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu V. H., nar. X, v objektu na adrese N. (dále jen „objekt“). Úřad městské části Praha 1 tento postup odůvodnil tím, že návrh ze dne 18. 11. 2024 na zrušení údaje o místu trvalého pobytu V. H. v objektu (dále také jen „návrh“) podaný žalobkyní v postavení insolvenčního správce spoluvlastníka předmětné nemovitosti J. H. považuje za zjevně právně nepřipustný, jelikož žalobkyně v postavení insolvenčního správce není osobou oprávněnou k podání návrhu podle § 12 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 6 písm. c) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“).
2. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Skutečnost, že je oprávněna návrh podat, je podle ní dostatečně odůvodněna v návrhu a v doplnění důkazů podaném 5. 1. 2025. Žalobkyně též nesouhlasila s tím, že ji správní orgán považuje za jedinou navrhovatelku, jelikož návrh byl podán jako společný a byl podepsán také uznávaným elektronickým podpisem Mgr. J. T. jakožto osoby oprávněné jednat za osobu zúčastněnou na řízení. Navrhla, aby bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a aby bylo v celém rozsahu vyhověno návrhu.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí nejdříve vrátil Úřadu městské části Praha 1 k doplnění, resp. ke zhojení procesní vady spočívající v tom, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno osobě zúčastněné na řízení jako druhé navrhovatelce. Osoba zúčastněná na řízení se následně připojila k odvolání žalobkyně a uvedla, že jednání Ing. V. H. spočívající v přihlášení se k trvalému pobytu v objektu považuje za obstrukční; ke zřízení trvalého pobytu na dané adrese nedala osoba zúčastněná na řízení souhlas. Jedná se podle ní o neplatné jednání a zápis byl proveden na základě nepravdivých, neúplných nebo nesprávně uvedených skutečností.
4. Žalovaný konstatoval, že insolvenční správce (*zde žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení, pozn. soudu*) není oprávněn k podání návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu Ing. V. H. Toto oprávnění nelze chápat ve smyslu nakládání s majetkovou podstatou podle § 246 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „insolvenční zákon“) a nadále jím disponuje pouze vlastník objektu, tedy v projednávaném případě Ing. V. H. a J. H. (dále také jen „spoluvlastníci“). Žalovaný odkázal na stranu 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí, kde byla podle něj nepřipustnost návrhu zevrubně odůvodněna. Doplnil, že s ohledem na skutečnost, že nyní již spoluvlastníci nesmí z důvodu konkursu s nemovitým majetkem (ani s objektem č. p. 88) nakládat, nemůže existovat ani žádná oprávněná osoba ve smyslu § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Insolvenční správce je sice oprávněn objekt pronajímat, ale do jeho dispozice s majetkovou podstatou dlužníka bezesporu nepatří právo rozhodovat o tom, kdo bude či

nebude mít v nemovitosti evidován trvalý pobyt podle zákona o evidenci obyvatel. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení neuvedly v odvolacím řízení žádné nové skutečnosti ani důkazy, které by měly vést k jinému posouzení věci.

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně setrvala na tom, že ona a osoba zúčastněná na řízení jsou jako insolvenční správci spoluvlastníků objektu jedinými osobami s dispozičními oprávněními ve vztahu k této nemovitosti. Žalovaný dle názoru žalobkyně nesprávně vykládá obsah dispozičního oprávnění insolvenčního správce k majetkové podstatě založeného v § 229 insolvenčního zákona, jehož rozsah vyplývá z demonstrativního výčtu uvedeného v § 228 a § 230 téhož zákona. Žalobkyně má za to, že podání návrhu na zrušení umístění bydliště/sídla je nepochybně právním úkonem, který se týká majetku náležejícího do majetkové podstaty, a i kdyby jím nebyl, spadal by pod zbytkovou klauzuli uvedenou v § 228 odst. 1) insolvenčního zákona. Insolvenční správce je k takovému úkonu oprávněn s ohledem na jeho povinnost zachovávat hodnotu majetkové podstaty. V opačném případě by mohlo dojít ke znehodnocení nemovitosti a snížení výtěžku z jejího zpeněžení. Je třeba vzít v úvahu rovněž fakt, že Ing. V. H. si trvalé bydliště do objektu ohlásila zcela účelově, aby mohla tvrdit, že v nemovitosti bydlí, bránit tak jeho převzetí a ztěžovat zpeněžení nemovitosti insolvenčními správci.
6. Svůj názor, že insolvenční správci jsou vzhledem k zápisům objektu do soupisů majetkových podstat jedinými osobami oprávněnými užívat nemovitost, a tedy i oprávněnými osobami ve smyslu § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, žalobkyně podpořila odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2018, sp. zn. 29 Cdo 6097/2017, podle kterého *„je insolvenční správce i v průběhu sporu o vyloučení majetku ze soupisu majetkové podstaty oprávněn takový majetek držet, užívat a požívat jeho plody a užitky (například jej pronajímat a inkasovat nájemné), a to bez zřetele k tomu, zda je (insolvenční) dlužník vlastníkem takového majetku.“*
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrval na názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, na které zároveň odkázal. Uvedl, že oprávněním podat návrh podle § 12 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel je nadán buď vlastník nemovitosti č. p. X (jímž jsou J. a Ing. V. H.) anebo oprávněná osoba dle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, přičemž oprávněností užívání je myšlena zejména nájemní či podnájemní smlouva nebo smlouva o ubytování, tedy jakákoliv listina, z níž je zřejmé, že vlastník nemovitosti tuto přenechal k užívání jiné osobě. Žalovaný dále vyložil, že jelikož spoluvlastníci již nemohou s nemovitostí nakládat, nemůže existovat ani žádná taková oprávněná osoba. Tím, kdo bude moci zrušit trvalý pobyt V. H., případně všem dalším osobám, kterým V. H. udělila souhlas s nahlášením trvalého pobytu v objektu, bude až nový vlastník objektu. Žalovaný je toho názoru, že zaevidováním trvalého pobytu vlastník žádným způsobem nenakládá s majetkovou podstatou; pro toto zaevidování stačí doložení vlastnictví objektu. Doplnil, že to, zda v objektu začala V. H. i bydlet, správní orgán při ohlášení trvalého pobytu nezkoumá. Poukázal i na znění § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel, podle kterého z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu ani k vlastníkově. Údaj o místu trvalého pobytu občana je tedy především údajem evidenčním, který sám o sobě nezakládá a nikdy ani nezakládal žádná práva soukromá (např. podle občanského zákoníku).
8. Při ústním jednání před soudem konaném dne 20. 1. 2026 žalobkyně odkázala na žalobu a zdůraznila, že insolvenční správce je oprávněn užívat majetek patřící do majetkové podstaty dlužníka a zároveň je povinen dbát na to, aby tento majetek nebyl znehodnocován.

Pokud si další osoby přihlašují v nemovitosti trvalý pobyt bez vědomí a souhlasu insolvenčního správce, snižuje se tím hodnota a prodejní cena nemovitosti. Žalobkyně podotkla, že insolvenční soud v nyní posuzované věci vyjádřil názor, že pod dispoziční oprávnění insolvenčního správce ve vztahu k majetkové podstatě je třeba podřadit také právo poskytnout souhlas s ohlášením trvalého pobytu v nemovitosti patřící do majetkové podstaty. V konečném návrhu žalobkyně požadovala zrušení napadeného rozhodnutí a případně též zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

9. Žalovaný při jednání před soudem setrval na svém požadavku na zamítnutí žaloby, kterou nadále považuje za nedůvodnou. Odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí s tím, že v dané věci, jež se týká návrhu na zrušení údaje o trvalém pobytu V. H., je třeba postupovat podle zákona o evidenci obyvatel a nikoliv podle insolvenčního zákona. Poznamenal, že insolvenční správce mohl předmětnou nemovitost převzít a zpeněžit ji už dříve. V. H. si trvalý pobyt v ní nahlásila až v roce 2024.
10. Účastníci při jednání neuplatnili žádné důkazní návrhy, a soud proto o věci samé rozhodl na podkladě správního spisu.
11. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Mezi stranami není sporu o tom, že ke dni podání návrhu na zrušení údaje o místu trvalého pobytu V. H. v objektu byli spoluvlastníky tohoto objektu J. H. a Ing. V. H. Nesporné je i to, že k témuž dni byla insolvenčním správcem J. H. žalobkyně a insolvenčním správcem Ing. V. H. osoba zúčastněná na řízení. Žalobkyni a osobě zúčastněné na řízení z tohoto titulu náležela dispoziční práva k majetkovým podstatám obou dlužníků, jejichž součástí byly i jejich spoluvlastnické podíly na objektu.
13. Hlavní sporná otázka v projednávané věci leží v rovině právní. Jde o posouzení toho, zda žalobkyně byla oprávněnou osobou ve smyslu § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, jíž přísluší oprávnění podat návrh na zrušení údaje o místu trvalého pobytu v objektu. Související otázkou je i to, zda správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení o návrhu zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř., tedy zda návrh podaný žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení byl skutečně *zjevně právně nepřipustný*.
14. Podle § 45 odst. 3 s. ř. žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
15. Podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
16. Podle závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55 je možné za zjevně právně nepřipustnou podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. považovat pouze takovou žádost, u níž je *již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět*. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrná již ze samotné žádosti, *nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování*. Nejvyšší správní soud přitom vyšel z komentáře ke správnímu řádu, který vykládá ustanovení § 43 takto: „*Smyslem tohoto ustanovení je to, aby se takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, správní orgán nemusel po věcné stránce zabývat, neboť by to bylo zjevně bezpředmětné a výsledek řízení by byl naprosto stejný ... Žádost může být kvalifikována jako zjevně nepřipustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst.*

3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1.“ (J. Vedral: Správní řád – komentář, Polygon, 2006, str. 315 a násl.).

17. Jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, Úřad Městské části Praha 1 při posouzení návrhu žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení podaného podle § 12 zákona o evidenci obyvatel zjišťoval vlastnictví předmětného objektu z katastru nemovitostí, posuzoval (jeho slovy řečeno prostudoval) žalobkyní předložené důkazy, mj. usnesení insolvenčního soudu ze dne 18. 12. 2024, a až poté vyslovil právní názor o neoprávněnosti navrhovatelů k podání návrhu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí prováděl právní posouzení věci, v rámci něhož se zabýval výkladem právního pojmu oprávněná osoba ve smyslu § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Tento postup správních orgánů obou stupňů rozhodně nekoresponduje podmínkám pro vyhodnocení žádosti za zjevně právně nepřipustnou, které ve výše citovaném rozsudku popsal Nejvyšší správní soud. Jinak řečeno, posouzení návrhu tak, jak jej provedl Úřad Městské části Praha 1 a následně žalovaný, rozhodně nelze považovat za natolik zběžné a přímočaré, aby bylo možné dovodit, že správní orgán mohl bez dalšího konstatovat zjevnou právní nepřipustnost návrhu.
18. Lze tak učinit dílčí závěr, že ze společného návrhu žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení nebylo na první pohled zřejmé, že mu nelze vyhovět. Správní orgán I. stupně i žalovaný tudíž pochybili již tím, že tento návrh posoudili jako *zjevně* právně nepřipustný, což ve výsledku vedlo k zastavení řízení o tomto návrhu.
19. Při posouzení hlavní sporné otázky soud vycházel zejména z této právní úpravy:
20. Podle § 12 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu
 - a) byl-li zápis proveden na základě pozměněných, neplatných, neúplných nebo padělaných dokladů nebo nepravdivě nebo nesprávně uvedených skutečností,
 - b) byl-li objekt, na jehož adrese je občan hlášen k trvalému pobytu, odstraněn nebo zanikl nebo je podle zvláštních právních předpisů nezpůsobilý k užívání za účelem bydlení,
 - nebo c) zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část.
21. Podle § 12 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle odstavce 1 písm. c) *jen na návrh vlastníka* objektu nebo jeho vymezené části *nebo na návrh oprávněné osoby uvedené v § 10 odst. 6 písm. c)*. Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c) ohlašovně prokázat.
22. Podle § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel při ohlášení změny místa trvalého pobytu podle odstavce 5 je občan povinen doložit vlastnictví bytu nebo domu, nebo doložit oprávněnost užívání bytu, anebo předložit úředně ověřené písemné potvrzení oprávněné osoby o souhlasu s ohlášením změny místa trvalého pobytu. Takové potvrzení se nevyžaduje v případě, že oprávněná osoba potvrdí souhlas na přihlašovacím tiskopisu k trvalému pobytu před zaměstnancem ohlašovny. Za oprávněnou osobu se považuje osoba, která je oprávněna užívat objekt uvedený v odstavci 1 nebo jeho vymezenou část (např. byt nebo obytnou místnost), anebo je provozovatelem ubytovacího zařízení, kde se občan hlásí k trvalému pobytu.

23. Podle § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu uvedenému v odstavci 1 ani k vlastníkovu nemovitosti.
24. Podle § 2 písm. f) insolvenčního zákona pro účely tohoto zákona se rozumí osobou s dispozičními oprávněními osoba, které v průběhu insolvenčního řízení přísluší právo nakládat s majetkovou podstatou ohledně všech oprávnění, ze kterých se skládá.
25. Podle § 228 insolvenčního zákona nakládáním s majetkovou podstatou se rozumí zejména
- a) právní úkony, které se týkají majetku náležejícího do majetkové podstaty,
 - b) výkon práv a povinností akcionáře ohledně akcií zahrnutých do majetkové podstaty, včetně práva hlasovat na valné hromadě akciové společnosti,
 - c) výkon práv a povinností společníka jiné obchodní společnosti spojených s obchodním podílem dlužníka zahrnutým do majetkové podstaty, včetně práva hlasovat na valné hromadě obchodní společnosti,
 - d) výkon členských práv a povinností člena družstva,
 - e) rozhodování o výrobních, provozních a obchodních záležitostech podniku v majetkové podstatě, včetně úvěrového financování a jiných úkonů potřebných k zajištění financování podniku,
 - f) výkon práv a povinností zaměstnavatele ohledně zaměstnanců dlužníka,
 - g) výkon průmyslových práv,
 - h) rozhodování o obchodním tajemství a jiné povinnosti mlčenlivosti,
 - i) plnění povinností podle předpisů o daních, poplatcích a clech, jakož i podle předpisů o sociálním zabezpečení a veřejném zdravotním pojištění,
 - j) vedení účetnictví,
 - k) plnění evidenčních povinností,
 - l) výkon dalších práv a povinností, jestliže se týkají majetkové podstaty.
26. Podle § 229 odst. 1 insolvenčního zákona zákon stanoví v závislosti na průběhu řízení, způsobech řešení úpadku a vlastnictví majetku náležejícího do majetkové podstaty, kdo je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními, případně komu přísluší právo nakládat s majetkovou podstatou ohledně části těchto oprávnění nebo pouze ohledně některých z nich.
27. Podle § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona nestanoví-li tento zákon jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními insolvenční správce v době od prohlášení konkursu.
28. Žalovaný se mýlí, pokud tvrdí, že návrh podle § 12 zákona o evidenci obyvatel bude v nyní posuzované věci oprávněn podat až nový vlastník objektu. Ustanovení § 12 odst. 2 písm. c) k podání návrhu výslovně opravňuje vedle vlastníka i oprávněnou osobu podle § 10 odst. 6 písm. c) téhož zákona, tedy takovou osobu, *kteřá je oprávněna užívat objekt* uvedený v odstavci 1 nebo jeho vymezenou část. Takovou osobou je i žalobkyně (a také osoba zúčastněná na řízení) v pozici insolvenčního správce poté, co se objekt stal součástí majetku náležejícího do majetkové podstaty a na dlužníky – oba spoluvlastníky objektu byl prohlášen konkurs. Dispoziční oprávnění insolvenčního správce k majetkové podstatě podle § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona totiž zahrnuje též oprávnění užívat majetek do majetkové podstaty náležející. To zcela jednoznačně potvrzují závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2002, sp. zn. 29 Cdo 2086/2000, podle nichž *„(s)právce konkursní podstaty úpadce je i v průběhu sporu o vyloučení věci ze soupisu majetku konkursní podstaty oprávněn věc držet, užívat a používat její plody a užitky (například ji pronajímat a inkasovat nájemné), a to*

bez zřetele k tomu, zda je úpadce vlastníkem věci.“ Nejvyšší soud se zde sice vyjadřoval k dřívější právní úpravě v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, později však tento závěr vztáhnul i na úpravu obsaženou v insolvenčním zákoně, což je zřejmé například z jeho usnesení ze dne 25. 1. 2018, sp. zn. 29 Cdo 6097/2017, podle kterého „(j)e-li osobou s dispozičními oprávněními, je insolvenční správce i v průběhu sporu o vyloučení majetku ze soupisu majetkové podstaty oprávněn takový majetek držet, užívat a požívat jeho plody a užitky a to bez zřetele k tomu, zda je (insolvenční) dlužník vlastníkem takového majetku.“

29. Z právě citovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu zřetelně vyplývá, že součástí dispozičních práv insolvenčního správce je i právo *užívat* majetek náležející do majetkové podstaty. Je-li tomu tak, je žalobkyně v postavení insolvenčního správce oprávněna užívat i objekt, jenž je nemovitou věcí a současně majetkem náležejícím do majetkové podstaty, což z ní činí oprávněnou osobu ve smyslu § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, a je tudíž oprávněna i k podání návrhu ohlašovně na zrušení údaje o trvalém pobytu určité osoby v tomto objektu podle § 12 odst. 2 téhož zákona. Skutečnost, že insolvenční dlužník V. H. je nadále (spolu)vlastníkem objektu, na tom nemůže nic změnit.
30. Žaloba je tedy důvodná, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou z výše popsaných důvodů nezákonná. Soud proto prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil.
31. Soud dodává, že se v dané věci nezabýval důvodností návrhu podaného žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení. Věcné posouzení tohoto návrhu, k němuž vzhledem k zastavení řízení prvostupňovým rozhodnutím doposud nedošlo, bude předmětem dalšího řízení před správním orgánem a jeho výsledek bude záviset na tom, zda se navrhovatelům podaří prokázat ohlašovně existenci důvodů uvedených v § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, jak jim ukládá § 12 odst. 2 téhož zákona.
32. Druhý výrok rozsudku má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšné žalobkyni, která v řízení o žalobě nebyla zastoupena, soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.
33. Třetí výrok rozsudku je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Ani jedna z těchto situací v projednávané věci nenastala, a proto soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Závěrem soud uvádí, že Ing. V. H. ani druhému spoluvlastníku objektu nepřísluší postavení osob zúčastněných na tomto soudním řízení, jelikož nemohli být napadeným rozhodnutím (ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým) přímo dotčeni ve svých právech a povinnostech.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 20. ledna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu